

TOIMITTAJALTA

Jos olemme todellisia teosofeja, todellisia ruusuristolaisia, todellisia Kristuksen seuraajia, on sydämemme täynnä lämpöä ja myötätuntoa silloinkin, kun olemme pakotetut veljeämme yksityisesti nuhtelemaan tai julkisesti huomauttamaan yhteiskunnallisista ja valtiollisista epäkohdista tai kirkkokuntien, lahkojen, seurojen ja yhdistysten aatteellisista erehdyksistä ja lankeemuksista. Missään tapauksessa sydämessämme ei ole katkeruutta eikä vihaa. Surua voi olla ja ymmärtämyksen puutetta, koska epätäydellisinä olentoina emme aina osaa katsella asioita joka puolelta, mutta totuus, jota rakastamme yli kaiken, kirkastaa pian näkömme, ja silloin ymmärryksen tullen haihtuu surummekin. Täytyyhän meidän muistaa, että on olemassa jumalallinen tajunta, joka näkee kaikki asiat – oli ne meidän silmissämme kuinka mustat tahansa – hohtavan puhtaina, kauniina, hyvinä, koska se tajunta näkee pintaa syvemmälle, näkee syyt ja seuraukset, näkee lopulliset tulokset. Jos meissäkin joka hetki eläisi tuollainen totuuden syvä näkemys, ei mikään maailmassa kykenisi häiritsemään meidän rauhaamme.

*

Helsingissä vieraili joulun tienoilla harvinaisen lämminhenkinen, suvaitsevainen ja laajanäköinen teosofi. Tämä oli Suomen Teosofisen Seuran jäsen, herra *Nikolai Efimof* Kellomäen venäläisestä looshista. Hänen vierailunsa kävi tavallaan Ruusu-Ristin merkissä, sillä hän oli ruusuristoläisten kutsusta saapunut Helsinkiin; sanon kuitenkin „tavallaan“, sillä Ruusu-Risti ei häneltä mitään ohjelmaa pyytännyt, vaan antoi hänen toimia omasta aloitteestaan ja omalla vastuullaan.

Herra Efimof esiintyi kerran Helsingin Ruusu-Ristissä, kerran Teosofisessa Seurassa, ja kerran hän piti oman kokouksen, johon oli kutsuttu kuulijoita kaikista Helsingin esoterismia harrastavista piireistä. Mikä nyt oli saattanut tuon hiljaisen, kabbalistisiin y. m. okkultisiin tutkimuksiin syventyneen, oppineen miehen liikkeelle? Siellä hän viettää aikansa kotonaan Kellomäellä tutkijan rauhallisessa yksinäisyydessä, – mikä motiivi hänellä, mikä äkkiä herännyt halu päästä kosketukseen Suomen erilaisten esoteristein kanssa? Mikä muu kuin aito teosofinen halu

kylvää joitakuuta sopusoinnun ja veljeyden siemeniä Suomen henkiseen maaperään!

Mietiskellessään hiljaisuudessaan maailman monilukuisia teosofishenkisiä seuroja ja yhdistyksiä, mietiskellessään Suomen teosofisia mahdollisuuksia ja Suomen asemaa okkultisessa maailmassa oli herra Efimof johtunut siihen lopputulokseen, että Suomi, ollessaan tietäjien ja taitajien vanha maa, saattaisi näyttää esimerkkiä muulle maailmalle ja esoterisesti alkaa uutta aikaa, jos se kykenisi luomaan sopusointua ja edes pientä yhteistyötä eri, esoterismia harrastavien, seurojen kesken.

Selvää on, että hänen aatteensa tapasivat vastakaikua ja ymmärtämystä ruusuristiläisten puolelta. Ja etteivät hänen sanansa kaikuneet kuuroille korville, todistaa se pieni nimetön ryhmä, joka hänen aloitteestaan syntyi muutamien ruusuristiläisten, teosofien ja antroposofien kesken. Tämä ryhmä aikoo nyt tunnustellen ja kokeillen kokoontua silloin tällöin keskustelemaan ja neuvottelemaan; jos – kuten sen jäsenet hymyillen arvelevat – siinä ryhmässä voidaan vaihtaa ajatuksia veljellisellä avomielisyydellä, miksei sitten suuremmisakin joukoissa kyettäisi yhdessä toimimaan?

*

„Herald of the Star“ näkyy olevan mielenkiintoinen ja hyvin toimitettu lehti. Sen toimittajana lienee nykyään Idän Tähdessä, J.Krishnamurti (Alcyone) itse, päättäen siitä, että hän on allekirjoittanut toimituksen artikkelin (editorial notes) siinä joulukuun numerossa, joka on sattunut käsiini. Pieni lapsellinen „Alcyone“ on nyt kehittynyt 26-vuotiaaksi Mr. Krishnamurtiksi, jonka osaksi on tullut mitä paras englantilainen koulu- ja yliopistokasvatus. Hänen näköpiirinsä on suuresti avartunut, hänen älynsä on plastillinen ja vastaanottavainen kuin nuorella ihmisellä ainakin, ja jos hänen henkensä saa painaa leimansa Idän Tähdessä liikkeeseen, tuntuu siltä, että mainittu liike ilahduttavalla tavalla vielä vapautuu niistä ennakkoluuloista, jotka sitä ainakin alussa haittasivat. Se on joka tapauksessa huomioonotettava kansainvälinen liike, senkin takia jo, että sillä sanotaan olevan 70,000 jäsentä.

Joulukuun numerossa on toimittajan pääkirjoituksessa selostus Idän Tähdessä tehtävästä ja tarkoituksesta. Tämä selostus ei ole lähtenyt Mr. Krishnamurtin omasta kynästä; sen on kirjoittanut eräs innokas aatteen

ajaja Miss Dorothy Arnold, mutta Mr. Krishnamurti painattaa sen sanasta sanaan, lausuen siitä seuraavan arvostelun: „se (selostus järjestön tarkoituksesta) on mielestäni erinomaisen hyvin esitetty, jonka tähden toistan sen tähän täydellisenä“.

Kuten tiedämme, perustettiin Idän Tähti v. 1911. Sen usko on alusta saakka kohdistunut n. s. maailmanopettajan pikaiseen tulemiseen ja se on tahtonut valmistaa ihmisiä hänen tuloansa odottamaan ja vastaanottamaan. Alussa myös sanottiin, että tämä maailmanopettaja oli Kristus, joka kaksi tuhatta vuotta sitten eli ja vaikutti Palestiinassa. Odotettiin siis Kristuksen toista tulemistä. Lisäksi uskottiin, että Kristus samoin kuin viimein ottaisi käyttäkäseen jonkun opetuslapsen personallisia käyttövälineitä. Ajateltiin, että Krishnamurti tulisi olemaan tämä opetuslapsi, ja häntä erikoisesti valmistettiin ja kasvatettiin tätä ihmeellistä tulevaa tehtävää varten.

Tietysti oli suuri joukko teosofeja – esim. kaikki antroposofit, – joilla oli toisenlainen käsitys Kristuksesta ja hänen toisesta tulemisestaan. He eivät mitenkään saattaneet uskoa Krishnamurtin tehtävään tässä merkityksessä, vaan pitivät asiaa tuulesta temmattuna harhaluulona.

Iloisesti yllättävää on nyt saada kuulla siksi pätevältä taholta kuin Idän Tähtien omalta johtajalta, että käsitykset näissä peruskysymyksissä ovat vuosien kuluessa suuresti muuttuneet. Linaan tähän otteen Miss Arnoldin kirjoittamasta ja Krishnamurtin hyväksymästä selostuksesta:

„Järjestö välttää huolellisesti suuren opettajan tulemiseen kohdistuneen uskonsa ilmauksen rajoittamista mihinkään erikoiseen ilmennysmuotoon, s. o. me emme sano, että tuleva suuri opettaja on minkään edellisen suuren opettajan jälleensyntymä (vaikka monella meistä on omat uskonsa ja odotuksensa tässä suhteessa), emmekä liioin sano, millä tavalla tuo ilmestyminen on tapahtuva tai koska. Jäsenet ovat täysin vapaat pitämään omat uskonsa tässä kysymyksessä, eikä järjestö myöskään väitä, että ilmestys välttämättä on oleva fyysillinen, – järjestö vain ilmoittaa uskonsa suuren henkisen opettajan tulemiseen, joka antaa uuden sysäyksen henkiselle kehityksellemme, mutta se jättää hänen viisautensa päätettäväksi, millä tavalla tämä on tapahtuva.“

Lokakuun 2 p:nä viime vuonna kirjoitin Mr. B. P. Wadialle m. m. pyytäen tietoja amerikkalaisen „Back to Blavatsky“ liikkeen synnystä ja tarkoituksesta. Marraskuun 23 p:nä päivätyssä kirjeessään Mr. Wadia kertoo seuraavaa: „Back to Blavatsky“ liikkeen historia on sangen yksinkertainen ja lyhyt. Ollessani Amerikassa v. 1919 päätin – erinäisistä syistä, tehtyäni muutamia havaintoja ja rauhassa harkittuani niitä tapahtumia, jotka ovat sattuneet Teosofisessa Seurassa yltympäri maailman – ryhtyä kehoittamaan Seuran jäseniä palaamaan takaisin H. P. B:n antamille oikeille opinsuunnille, jotka olivat joutuneet unohduksiin koko järjestössä. Siihen tarkoitukseen valitsin sen opin, joka silloin oli kaikista tarpeellisim T. S:ssa, opin ihmisen sydämessä olevasta Jumalasta, jonka arvovalta on korkein ja lopullinen, opin siitä, että sisäisen Ohjaajan käskyt ovat minkä tahansa ulkonaisen johtajan käskyjä ylempänä. Saarnatessani tätä erikoista oppia saarnasin tietysti samalla niistä vaaroista, jotka uhkasivat järjestöä. Vakavassa toiveessa tein vilpittömän yrityksen saattaa seura takaisin H. P. B:n viitoittamille alkuperäisille suuntaviivoille, saattaa se yhdenmukaiseksi sen alkuperäisen sysäyksen kanssa, jolla hän aloitti työnsä, näyttää sille sitä alkuperäistä menettelytapaa, jonka hän oli alulle pannut. En itse keksinyt lausetta „Back to Blavatsky“ (Takaisin Blavatskyyn), vaan luulen Mr. Smythen sitä käyttäneen. Tähän yritykseen tehdä H. P. B:n opetukset ja hänen asemansa laajalti tunnetuiksi ryhdyin ja niistä asioista saarnasin yltympäri maailmaa vuosina 1920-21-22. Tämä liike ei ole millään tavalla organisoitunut eikä siltä alalta sentähden ole mitään kirjallisuutta.“

*

Eräs Italiaan muuttanut jäsenemme on kirjoittanut muutamalle ystävälleen kotimaassa sisältörikkaan kirjeen Torinosta; julkaisemme siitä seuraavan otteen:

„Niinkuin luonasi ennen lähtöäni oli puhe, olen yrittänyt ja onnistunutkin päästä yhteyteen Ruusu-Risti liikkeen kanssa täällä Italiassa. Ennen kaikkea täytyy minun kuitenkin sanoa, ettei täällä koko maassa ole minkäänlaista järjestöä eikä looshiakaan (vaikkakin teosofisia loosheja on jo yksistään Torinossakin kahdeksan); vain muutamat yksityiset henkilöt, jotka kuuluvat jäseninä *Rosicrucian Fellowship*- (*California*)-veljeskuntaan, jonka perustaja Max Heindel oli, harrastavat ja levittävät tätä liikettä.

Innokkain ja luultavasti vanhimpia näistä jäsenistä sekä myöskin niinkuin johtajan asemassa täällä on Signor Giovanni Martines Palermosta, jonka kanssa juuri olenkin kirjevaihdossa. Häneltä olen saanut muutamia pieniä vihkosia, joita hän painattaa omalla kustannuksellaan ja jakelee henkilöille, jotka tuntevat harrastusta näihin asioihin, samoin myöskin lähetti hän minulle Max Heindelin *Rosicrucian Fellowshipiin* pyrkijän käsikirjan Italian kielelle käännettynä.

„Näistä olen päässyt selville, että tämä liike täällä kulkee enemmän filosofian nimellä, vaikeatajuisena tavalliselle yleisölle, ja ovatkin tätä harrastavat henkilöt enimmäkseen oppineita ja yliopiston miehiä. Myöskin vaatimukset ovat paljon ankarammat kuin meillä Suomessa. Luulen, että heidän on ainakin pari vuotta tutkittava tätä filosofiaa ja syvennyttävä sen salaisuuksiin, sitten vasta tulee heistä oppilaita, jotka pyrkivät kelpaaviksi palvelukseen. Silloin on heidän tehtävä sopimus Päämajan kanssa, että viiden vuoden aikana tekevät määrättyjä konsentreraus-harjoituksia ja antavat joka kuukausi kirjallisen selonteon kokemuksistaan Päämajalle. Tämän tarkoitus on osoittaa pyrkijän kestävyyttä ja mielen vakavuutta. Senjälkeen voivat he päästä opetuslapsiksi ja saavat yksityiskohtaista opetusta Vanhemmilta veljiltä. Jo heti alusta alkain on absoluuttinen pidättyväisyys ja liharuokien hylkääminen välttämätöntä.

„Olen todella ihmeteltyt, että juuri Siciiliassa tämä liike on saanut jalansijaa. Tämä kaunis maa, loistavine aurinkoineen ja iloisine ihmisineen, taideaarteineen ja musiikkeineen tekee elämän liian kevyeksi, niin, että itsensä kieltäminen käy vaikeammaksi kuin Suomessa.“

*

Eräs Canadassa asuva jäsenemme on lähettänyt minulle leikkeleen Vancouverissa ilmestyvästä päivälehdessä „Farm and Home“ lokakuun 12 p:ltä 1922. Siinä tehdään selkoa pitkässä kirjoituksessa, kuinka loistavasti Kootenay-joen varsilla asuvat *duhoboorit* ovat menestyneet taloudellisesti Amerikan vapaissa ja inhimillisissä oloissa. He nimittävät yhdyskuntaansa „Yleisen Veljeyden kristilliseksi seurakunnaksi“ ja heillä on monta tuhatta acre'ä maata mitä intensiivisimmin viljeltynä, lisäksi suuria varastorakennuksia, laivalaitureita nostokoneineen, jauhomylly, sahalaitos, hillotehdas ja pakkauslaitos. Heidän marjavalmistensa ja hillonsa ovat viime aikoina saavuttaneet erinomaisen maineen, ja tämä teollisuus laajenee sentähden vuosi vuodelta.

Kuvilla varustettu selostus on silminnäkijän, sillä mainittu lehti oli lähettänyt oman asiantuntijansa varta vasten tutkimaan duhoboorien koloniaa. Minua se suuresti lämmitti ja ilahdutti, sillä olen yhdeksänkymmenluvulta lähtien tuntenut vilkasta myötätuntoa duhobooreja kohtaan.

Lukijani muistanevat, kuinka näitä venäläisiä „lahkolaisia“, „hengen satureita“, ahdistettiin ja vainottiin tsaarihallituksen puolelta. He olivat Kristuksen seuraajia elämässä ja käytännössä, ja – samoin kuin kveekarit englantia puhuvassa maailmassa – he kieltäytyivät valaa tekemästä ja asetta kantamasta. Vuodesta 1895 Leo Tolstoi rupesi heitä julkisesti puolustamaan ja paljastamaan silloisen hallituksen väärinkäytöksiä. V. 1898 heille vihdoinkin myönnettiin lupa omalla kustannuksellaan muuttamaan maasta pois. Vainojen aikana useimmat duhoboorit olivat kadottaneet kaiken omaisuutensa ja ilman Leo Tolstoin suurta ja kaunista apua – hän kun luovutti heille kaikki tulot „Ylösousemus“ kirjastaan – tuskin monikaan heistä olisi kyennyt käyttämään tilaisuutta hyväkseen. Tuon avun kautta kuitenkin useat tuhannet pääsivät matkustamaan Kaukaasiasta Amerikkaan vuosisadan vaihteessa. Ainakin osa heistä asettui Canadaan, ja kuten sanottu, ilolla on todettava, että he ovat siellä British Columbian kaukaasialaisesta perin poikkeavassa pohjoisessa ilmanalassa niin hyvin menestyneet.

*

Max Heindelin „Rosenkreuziläisen maailmankatsomuksen“ toinen osa on ilmestynyt painosta. Sen hinta on Smk. 25:–, kuten ensimmäisen. Amerikkaan lähetettynä hinta on 1 dollari, ja neljä kappaletta lähetetään kolmella dollarilla. Otamme hieman korkeamman hinnan kuin kurssi vaatii, koska lähetämme kirjan Amerikkaan vain sisäänkirjoitetussa postissa. Teos tilataan Ruusu-Ristin toimitukselta, os. Äggelby, tai Kustannusosakeyhtiö Tietäjältä, os. Viipuri.

Painosta on myös ilmestynyt kabbalan ja salatieteen tutkijoille mielenkiintoinen teos: „Tarot okkultismin avaimena“, kirj. tohtori Kurtzahn ja saksasta suomentanut B.V. Juutilainen. Tarot-korttien kanssa kirja maksaa Smk. 50:– ja tilataan joko suomentajalta, os. Parikkala, tai osoitteella Neiti Rosa Närvänen, Viipuri, Valokuvaamo Uolevi.

*

Tämä Ruusu-Ristin numero ilmestyy nyt 40-sivuisena, kuten viime vuonna lupasin, ja sen kokoisena on aikomukseni sitä jatkuvasti julkaista; josta seikasta toivon lukijain olevan hyvillään. Ikävä kyllä en painoksen rajoitetun määrän takia saata lähettää tammikuun vihkoa Amerikkaan vanhoille tilaajille etukäteen, vaan toivon heidän pian uudistavan tilauksensa.

(Ruusu-Risti, Tammikuu 1923, s. 5-12)